

er fuldstændigt naturligt, at Landbruget stryger de største Tilskud, af den simple Grund, at Landbruget har haft uforholdsmæssig store Tilskud. Landbrugets Tilskud er omtrent 5 Mill. Kr. paa de foregaaende Aars Finanslove, og Tilskuddet til Haandværk og Industri er en halv Million Kroner, altsaa kun en Tiendedel af Landbrugets, og som bekendt er Forholdet det, at de to Erhvervsklasser ere omtrent lige store, den ene omfatter 38 pCt. og den anden 31 pCt. af Nationen. Det er derfor ganske naturligt, at den Samfundsklasse, der en Tid har anset det for en god Opgave at benytte Statskassen saa meget som muligt, er gaaet i Spidsen deri, ogsaa gaar i Spidsen med Hensyn til Nedsættelser, og det er naturligt, at den gaar i Spidsen med Hensyn til Nedsættelse af Bevillinger, den selv anser for mindre hensigtsmæssige, for ikke længere hensigtsmæssige, som paa Husdyrslovens Omraade — det er noget, den ikke fortjener nogen særlig Ros for. Jeg siger det ikke for at rive Landbostanden det i Næsen for at bruge et Udtryk, der somme Tider benyttes, men gør det kun paa Grund af de Bemærkninger, der ere faldne. Det ærede Medlem sagde dernæst, at i Modsætning til Landbrugets Holdning havde jeg fremdraget det ene Punkt efter det andet, hvor Haandværk og Industri ikke kunde finde sig i Nedsættelser, ikke kunde taale det eller ikke vilde taale det, og endte derpaa med at køre op med Toldbeskyttelse, o. s. v. Jeg vil dertil sige, at jeg har ikke rimet op en Mængde enkelte Punkter, som Haandværk og Industri ikke vilde og ikke kunde taale Nedsættelse paa. Jeg har slet ingen nævnt, jeg har kun draget til Felts mod dette, at man nu gaar til Nedsættelse af Bevilningen til Haandværkets og Industriens Uddannelsesanstalter, og jeg vil gøre opmærksom paa, at der ingen tilsvarende Nedsættelser er foretaget for Landbrugets Undervisningsanstalter. Nu ved jeg nok, at man vil sige, at man ved det sidste Ord, jeg benyttede, blandt andet tænker paa Højskolen, og at denne Skole ikke er Landbrugets Skole, men at det er en Almendannelsesanstalt. Jeg vil dertil svare, at det er ikke Praxis, men det er Teori, thi i Praxis er Forholdet dette, at Højskolerne her i Landet ere Landbostandens Fortsættelsesskole, paa samme Maade som den tekniske Skole og Haandværkernes Skole ere Byerhvervenes Ungdoms Fortsættelsesskole. Det er det praktiske Forhold. Det er i Virkeligheden saadan.

Jeg ved, at der er Haandværkeres Børn, der søge Højskolen, og at der paa den anden Side er Landbrugeres Børn i Mængde, der søge de tekniske Skoler, men i det hele og store har jeg Ret til at sige, hvad jeg her har sagt. Man kan ogsaa finde en ganske kuriøs Bekræftelse derpaa ved at se paa Finanslovsforlaget. Der vil man finde, at den Skole, som jeg siger er en Skole for Landbrugets Ungdom, og som mærkelig nok ikke staaar paa Landbrugsministeriets Budget, men paa Kultusministeriets, altid staaar slaaet sammen med Landbrugets Skoler, saaledes at det hedder: Til Højskoler og Landbrugsskoler. De følges altid ad. Men jeg ønsker ikke at sige andet end det, jeg har sagt, nemlig at i Hovedsagen er det Uddannelsesanstalter, som søges af de to Grupper af Befolkningen, og som for saa vidt staa ganske sideordnede. Og nu er det saaledes, at der ingen som helst Nedsættelser har fundet Sted for Landbrugets Ungdomsskoler, hvorimod man søger dels at foretage Nedsættelser, dels truer med Nedsættelser, hvis de Skoler, der ere Skoler til Opdragelse af Byerhvervenes Ungdom, ikke skaffe store private Bidrag.

Jeg har, for at sige det endnu en Gang, meget imod den megen Tale om, at de forskellige Samfundsklasser staa hinanden saa modsatte, for det gøre de slet ikke. Thi det er jo ikke saadan, at Landbrugernes Børn altid blive Landbrugere, og at Byerhvervsfolks Børn altid blive Byerhvervsfolk. Jeg kommer her til at tænke paa en Episode i denne Anledning. Der var her i Tinget et Medlem, som nu er død, der hed Jens Busk, og det er let forklarligt, at hans politiske og mit politiske Standpunkt ikke lignede hinanden meget, og man kunde ikke vente, at der kunde komme til at bestaa noget fortroligt Forhold mellem to saadanne politiske Modsætninger. Det kom der alligevel til at gøre. Det hændte en Gang, da jeg repræsenterede Horsenskredsen, at jeg kom fra Horsens og traf Jens Busk paa Fredericia Station, og jeg sagde saa til ham: Jeg glæder mig over at kunne sige Dem, Busk, at Deres Søn har faaet Haandværkerforeningens Sølvmedaille som Tømrersvend, og saa sagde Jens Busk i et Øjeblik Rørelse: Ja, De har jo selv Børn, Wulff, og det kan ikke forundre Dem, at sligt glæder en Fader, men jeg siger: Hvor er det dog meningsløst, at vi skulle bekæmpe hinanden, Landbruget paa den ene Side og Haandværk og Industri paa den anden. Nu har jeg en Søn, der er Haand-